

КЖМ ВИСИНИ.

С оковани крила днес земята ни ражда,
оковани с неволя и делнични дни,
а гори сред душата ни вечната жажда
за простор, красота, висини.

Из града — тези улици шумни и сиви,
де живота безумно крещи,
на село — в тишината на буйните ниви —
нас упиват ни странни мечти.

Като звън на далечни, грамадни камбани,
като гръм на стихийни вълни,
свободата зове непрестанно сърца ни
към лазура на нови страни.

Вмиг крилата за полет безумен потрепнат,
вмиг в очите искра заблетти,
и акорди на музика странка зашепнат:
„Полети! Полети! Полети!..“

Младостта запламти в многоцветни огньове,
младостта призовава часа —
тоя час на размах, на разбити окови,
тоя час озарен с чудеса.

А в пожара на тия копнежи сърдечни
Свободата за пристъп звъни,
и отекват гръмовно простори далечни:
„Светлина! Красота! Висини!..“